

REVĂRSATUL ZORILOR

1 Septembrie 1931
NUMĂRUL 17

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

1 Septembrie 1931

No. 17

Estera și Mardoheu

„Urțiți răul, ceice iubiți pe Domnul! El păzește sufletele credincioșilor lui și-i izbăvește din mâna celor răi.” — Psalm 97:10.

Partea II-a

IEHOVA a promis că va păzi pe cei ce-l iubesc. Aceasta înseamnă, că două lucruri se vor întâmpla sigur; anume, că dușmanul va încerca desnădăjduit să nimicască pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, însă Dumnezeu va împiedeca scopurile rele ale dușmanului, și pe cei credincioși are să-i ajute la biruință. „...7. va face să biure judecata, și neamurile vor nădăjdi în numele lui.” (Matei 12:20, 21) Deoarece după cum vedem Dumnezeu a asigurat pe poporul său înainte de biruință, fiecare uns cu iubire și cu bucurie trebuie să meargă înainte. Nu peste mult va avea loc un mare eveniment, și numele lui Dumnezeu va fi curățit. Sunt fericiți aceia, cari în cursul curățirii, vor avea parte de ceva servicii.

În numărul dinainte al revistei am făcut o privire generală despre cartea Esterei. Acuma vom să clarificăm amănunțele cu o examinare severă. Drama se începe cu regele care șade pe tronul său. „Ahasver a șezut pe tronul regatului său în Susa, cetatea palatului. În anul al treilea al domniei sale făcut-a el un ospăț tuturor mai marilor săi și servilor săi.” În toamna anului 1914 s-a întâmplat, că Dumnezeu a așezat pe tron pe regele său Isus Christos, în Sion muntele său cel sfânt și l-a invitat să domnească între dușmanii lui. (Psalm 2:6; 110:2) Domnul cu ocazia aceea și-a îmbrăcat puterea, ca domnitorul de drept al lumii. În anul al treilea al domniei sale a făcut ospăț pe seama mai marilor și servilor săi. Lucrul dintâi pe care Domnul Isus Christos l-a făcut ajutat de îngerii săi, a fost atacarea și aruncarea afară din cer a lui Satan. După biruință a venit pentru Christos timpul potrivit, ca să pregătească ospăț pe seama mai marilor și nenumăraților îngerii ai lui, după cum au prezis aceasta scripturile. (Apocalips 12:9-12) Isus Christos, Domnul cerului și al pământului a intrat în bucuria sa, deoarece sub comanda lui Iehova a început să pășească mainte cu scopul ca să curățească numele și cuvântul Părintelui său. Deoarece ospățul a fost ținut în al treilea an de domnie al regelui, prin aceasta vom putea ști aproximativ și durata războiului din cer. Natural că ospățul are loc cu ceva după biruință.

Regele Ahasver a chemat pe toți deregătorii și mai marii lui la ospăț. Când ședea la ospăț cu cei o sută douăzeci și șapte de satrapi ai lui

și ospățul era în deplină curgere, s'a produs o schimbare hotărâtoare în soarta reginei Vasti. „În zilele acelea, când regele Ahasver a șezut pe tronul regatului său în Susa, cetatea palatului.” Aceasta corespunde cu aceea, când, pe pământ au fost invitați la nuntă ceice erau născuți de spirit. (Apocalips 19:9) Regina Vasti însă asemenea a făcut un ospăț în onoarea damelor sale dela curte și se ospătau împreună. În cursul ospățului din Palat s'a iscat ceva neînțelegere între rege și regină, ce a produs încăpăținarea reginei Vasti. „Și Vasti regina a făcut femeilor un ospăț în casa domnească a regelui Ahasver. Și în ziua a șaptea fiind regele vesel de vin, a ordonat lui Mehuman, Bizta, Harbona, Bigta, Abagta, Zetar, și Carcas, celor șapte eunuci, cari serveau înaintea regelui Ahasver, ca să aducă pe regina Vasti înaintea regelui cu diadema domnească, ca să arete frumsețea ei popoarelor și mai marilor; căci era frumoasă de văzut. Dar regina Vasti nu voi să vină după ordinul regelui, ce i s'a trimis prin unul din eunuci; de aceea regele se mânie foarte, și urgia lui se aprinse în el.” — Ester: 1:9-12.

Imprejurarea aceea, că regele a băut vin și era vesel, arată la timpul bucuriei și veseliei. Vinul este simbolul veseliei (Psalm 104:15) Aceasta corespunde aceluși timp de bucurie, ce a urmat după aruncarea lui Satan din cer, deci arată la timpul, când a fost rânduit pentru toți aceia, cari erau asociații Domnului, să se bucure. (Apocalips 12:12) La sfârșitul anului 1917, adică la începutul anului 1918, s'au iscat necazuri între aceia, cari au legat cu Domnul legământul de sacrificii. Cei ce nu și-au însușit iubirea adevărului, au ținut ospăț separat de aceia, cari într'adevăr au fost devotați Domnului, adică regelui. Aceia cari astfel au ținut ospăț separat, adevărul l-au primit numai din egoism, aceștia se felicitau unii pe alții și se bucurau intru aceea, că s'au asociat pentru a urma pe un om, pe care moartea l-a răpit dela dânsii. Aceștia nu au voit să se supună cu iubire „fulgerelor” publicate de Domnul.

Regele a poruncit să aducă înaintea lui pe Vasti. Aceasta a format încercarea ei legală de supunere față de voința regelui. Negarea supunerii, a însemnat cazul grav al nesupunerii. În timpul bucuriei ce a urmat după aruncarea lui Satan din

cer, Domnul deodată a apărut în templul său. El a dorit, ca pe aceia, cari erau în așteptarea împărăției și își formară drepturi pentru scaunul de domnie, să-i aducă înaintea lui și ca să se declare cu totul de partea Domnului și să-și arate lumii întregi frumsețea și înținerii lor, dovedind stăruință și devotament față de cauza sa. Aceasta era o probă, și cei ce au dat ascultare poruncii acesteia, și-au dovedit neprihănirea înaintea lui Dumnezeu.

„Veniți să ne închinăm și să ne plecăm să ingenunchem înaintea lui Iehova, făcătorul nostru!” (Psalm 95 : 6) „Dați lui Iehova mărirea cuvenită numelui său, aduceți daruri și veniți în curțile sale.” (Psalm 96 : 8) O astfel de încercare a umilinței a fost potrivită înaintea exprimării, aprobării și înălțării în templu. Despre cei ce au primit chemarea pentru împărăție stă scris: „Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentruca la vremea lui el să vă înalțe.” (1 Petru 5 : 5, 6) Cel ce nu vrea să se umilească sub astfel de probe înaintea Domnului, acela va fi înlăturat din cercul credincioșilor. Despărțirea necredincioșilor dela cei credincioși s'a început cu ocazia venirii Domnului la templul său. — Matei 25 : 14-29.

Când Vasti n'a voit să se prezinte înaintea regelui și nu a voit să se arate, nu a voit să fie de „privești oamenilor” spre mărirea regelui. Nesupunerea ei a închipuit o asemenea purtare a unei părți de consacrați, cari din diferite motive nu au voit să pășească înainte și să stea cu curaj de partea Domnului, întrucât au văzut mai de folos pentru dânșii începând dela 1914 să se nutrească din aceea, ce au primit mai de vreme, aceasta au voit s'o țină pentru ei și nu au voit să mărească pe Domnul.

Se arată interesant, ca să asemănăm ilustrația cu următoarea declarație profetică a Domnului Isus: „La ceasul cinei a trimis pe servul său să spună celor profitiți: „Veniți căci iacă toate sunt gata.” Dar toți parcă fuseseră vorbiți, au început să se desvinovățească. Cel dintâi a zis: Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți. Un altul a zis: Am cumpărat cinci părechi de boi, și mă duc să-i încerc; iartă-mă te rog. Un altul a zis: Tocmai acuma m'am însurat, și de aceea nu pot veni. Când s'a întors servul a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s'a mâniat și a zis servului său: Du-te de grabă în piețele și ulițele cetății, și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.” — Luca 14 : 17-21.

În 1922 și de atunci încoace, Domnul a invitat pe consacrații lui la un lucru curajos de atac, anume ca să pună mărturie despre numele și hotărârile sale. Unii cu bucurie au implinit, alții se scuzau cu diferite lucruri, și nu au făcut. Brațul Domnului desigur că nu s'a scurtat, și după cum pilda a preumbrit înainte, în locul acestora a strâns pe alții ca să ocupe locurile celor șovăitori,

nesupuși ce căutau să se scuze. Ce a trebuit să se întemple cu cei nesupuși?

„Ahasver desigur a știut ce trebuie să facă cu regina nesupusă, cu toate acestea a cerut sfat dela înțelepții lui sfetnici: „Și zise regele către toți înțelepții, cari cunoșteau datina țării [căci așa se puneau la cale treburile regelui, înaintea tuturor celor ce știau legea și dreptul].” — Estera 1 : 13.

„Acest lucru, privit din punctul de vedere al lucrului arătat prin pildă, trebuie ținut în vedere, că Domnul cam pe la 1918 a venit cu îngerii săi sfinți și s'a pus în scaunul de domnie ca să judece. (Matei 25 : 31) Aceasta arată începutul timpului de judecată, care s'a ținut peste aceia ce critică și murmură, cari au umblat după poftele lor egoiste, au mărît pe oameni, pentrucă au crezut, că vor avea ceva folos din aceasta. (Iuda 14-16) Precum regele persian a întreat pe sfetnicii săi, ca și cum dela ei ar vrea să audă sfat, astfel și Isus a întreat pe servii tronului său, nu ca și cum ar fi avizat la sfatul lor, ci a voit să știe, că oare ei știu ce trebuie se întâmplă.

Timpul a fost sosit, pentruca să se înceapă lucrarea Eliseu a adunării și revărsarea spiritului sfânt, asupra tuturor acelor credincioși, cari au fost în așteptarea împărăției. Aceasta arată lucrul de alegere (separare) a secerișului, când cei nelegiuiți (nesupuși) și cei fărădelege trebuie să fie culeși și să fie despărțiți de moștenitorii împărăției. Lucrul acesta îl fac îngerii aceia, cari l-au însoțit pe Domnul la judecată, precum a zis aceasta Isus. (Matei 13 : 41) Ingerii au avut știre de sosirea împului, și desigur și Domnul a cunoscut aceasta, cu toate acestea a întreat pe îngeri, pentrucă a voit să știe, dacă sunt gata toate lucrurile. Aceasta prin aceea este arătată în ilustrație, că Ahasver s'a adresat înțelepților, cari cunosc timpurile, cari au cunoscut dreptul și legile și erau în fața regelui. Situația așa s'a prezentat, că era mai potrivit, ca sfetnicii să pună înaintea regelui cele de făcut. Așa se vede că asemenea s'a întâmplat și după Apocalips 14 : 15. (Vezi „Lumină” Vol. I pag. 342 în nemțește.)

Pe când regele Ahasver a dat ordin în urma consfătuirii, Memucan unul dintre guvernatori, deci unul dintre sfetnici, s'a supus, și prin următoarele cuvinte a rostit hotărârea regelui: „Deci de este plăcut regelui să iasă un edict dămnesc dela el, și să se scrie între legile Persilor și ale Mezilor, ca să un se schimbe: Ca să nu mai vină Vasti înaintea regelui Ahasver; și regele să dea titlul ea de regină la alta mai bună decât dânsa.” (Estera 1 : 19) Edictul adus înaintea regelui a plăcut regelui și l-a întărit. Cu edictul acesta Vasti a fost desbrăcată pentru totdeauna de dreptul ei pentru împărăție, deoarece legile Medo-Persilor nu se puteau schimba. După publicarea lui ordinul s'a ridicat la putere legală definitivă.

Chiar așa este și cu legile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu alege la față, și dacă aduce un ordin și-l dă în știre, acela nu se mai schimbă în veci. (Maleahi 3 : 6) Aceasta este întărită prin

textul, care spune, că ingerul Domnului va scoate orice poticnire din împărăție, dintre moștenitorii împărăției. Cu ocazia aceasta, sfetnicul Domnului inchipuește pe ingerul Domnului, care face scoaterea din împărăție și pe cei ce fac poticniri pe vecie îi va desbrăca de dreptul ca să mai aibă parte de împărăție. Fariseii de odinioară au fost moștenitorii împărăției, dar fiindcă au săvârșit călcarea de legământ, a zis Isus: „Impărăția lui Dumnezeu se va lua dela voi și se va da unui popor care va aduce roadele ei.” (Matei 21 : 43) Cu asemenea autoritate se referă acest text și la aceia, cari au fost cândva râvnitorii împărăției, dar ei nu aduc roadele împărăției, adevca ei neglijează să aducă roadele.

¹⁵ Când Domnul a venit la templul său cu scopul să facă judecata, se găseau între consacrații unii, cari susțineau, că „roadele împărăției” se dovedesc printr'o desvoltare de grad înalt al caracterului personal, și Domnul se va bucura că poate să-i primească în împărăția sa. Aceștia au fost îngâmfați și fuduli, mintea lor mai curând s'a cugetat la măreția lor, în loc să caute mărirea numelui lui Dumnezeu. Ei n'au înțeles și n'au vrut să recunoască, că roadele împărăției sunt adevărurile de viață ale lui Dumnezeu, pe care trebuie vestite între popoare spre mărirea Domnului și lauda numelui său. În nepăsarea lor nu au luat parte la ducerea roadelor împărăției la popoare. Ocazia pentru împărăție a fost luată dela dânșii în urma nesupunerii și fărâdelegii lor. Ei nu au voit să servească regelui, s'au mulțumit cu atâta că au meditat asupra celor învățate până acum, și din egoism au așteptat la înălțare personală. Deoarece ei au privit toate ocaziile de servicii din punctul de vedere egoist, au făcut parte din clasa despre care spune Domnul: „Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți.” — Matei 25 : 28.

¹⁶ Profetul Samuel tot această lege sau mod de purtare dumnezeiască o exprimă în următoarele: „Astăzi a rupt Iehova regatul lui Izrael de deasupra ta, și l-a dat aproapelui tău, care este mai bun decât tine. Și tăria lui Izrael nu va minți, nici nu se va căi.” (1 Samuel 15 : 28, 29) După ce Dumnezeu a dat un ordin, pe acela nu-l mai schimbă. Pentru aceea spune Scriptura, că după ce a dat în știre hotărârea sa, pe aceea nici n'o schimbă și nici nu se căește de ea.

¹⁷ După ce decretul împotriva reginei Vasti s'a dat în știre, ea nu mai apare în dramă. S'o fi simțit înșelată, când a văzut urmările nesupunerii sale egoiste. Despre cei culeși afară din împărăție a zis Isus: „Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.” (Matei 13 : 42) După aceasta imperiul întreg a auzit de frumusețea și renumele Esterei. Așa strălucesc credincioșii cu o strălucire mai mare după ce necredincioșii sunt scoși afară dintre ei. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” (Matei 13 : 43) Procedura arătată de Samuel formează regula lui Dumnezeu, și se referă la toți aceia, cari au intrat în legă-

mântul lui Dumnezeu; regula aceasta profetul Samuel a cuprins-o în următoarele: „Mai bună este ascultarea decât arderea de tot.”

¹⁸ Satrapul sau sfetnicul, care a dat în știre ordinul regelui a zis: „Și când edictul ce regele îl va face se va prochema în tot regatul său [că el este mare], toate femeile vor da onoare bărbaților lor, dela mare până la mic. A trimis scrisori la toate provinciile regelui, în fiecare provincie după chipul scrierii sale, și la fiecare popor după limba sa, pentruca fiecare bărbat să fie domn în casa sa; și s'a prochemat în limba fiecărui popor.” — Estera 1 : 20, 22.

¹⁹ Aceasta formează o dovadă pe mai departe pe lângă aceea, că drama ce s'a petrecut atunci în imperiul Medo-Persan, a fost îngrijită de Iehova. Prin aceasta a adevărit sau pecetluit rânduiala ce există între Christos și mireasa sa, și că Dumnezeu este capul. În 1 Corinteni 11 : 3 citim: „Dar vreau să știți, că Cristos este capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Christos.” Isus tot acest exemplu îl stabilește în adunarea din Tiatira în privința influenței femeiești. (Apocalips 2 : 20-23) Nesupunerea față de rege nu se mai tolerează. În pildă aceasta a fost inchipuit prin faptul, că regele persan a trimis scrisori în fiecare provincie și a dat în știre, că fiecare bărbat să fie domn în casa sa. Capul (domnul) adunării este Christos, toate declarațiile sale au fost făcute pe baza împunericirii din partea lui Iehova, deci sunt notăritoare. Moștenitorii împărăției totdeauna trebuie să se supună lui Christos.

²⁰ Această parte a dramei a decurs în anul al treilea al lui Ahasver. (Estera 1 : 3) Din istoria universală vedem, că acest Ahasver a purtat război împotriva Egiptului și a Europei, și Grecii l-au bătut. Aceasta însă nu joacă nici un rol în drama sau ilustrația aceasta profetică, nici nu ilustrează activitatea Domnului, petru aceasta o amintim fără ceva importanță.

²¹ Regele s'a cugetat apoi asupra fetei Vastiei și a deciziunii date. Fără îndoială din nou a întrebă pe sfetnicii lui, că ce va fi bine de făcut. Un servitor al regelui la aceasta a publicat un alt decret regal cu privire la alegerea altei regine. În fiecare provincie a imperiului au fost trimși funcționari, ca să strângă în palatul regal pe toate fetele frumoase, din cari apoi regele să-și aleagă regină pentru dânsul. — Estera 2 : 1-4.

Evreul

²² Palatul din Susa a fost zidit în provincia Elam, pe țărmurile râului Ulai, unde a locuit și Daniel în timpul lui Belșatar. (Daniel 8 : 2) Cu o altă ocazie trăia aici un alt evreu. „În Susa cetatea palatului, era un om iudeu, numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chiș, bărbat din Benjamin.” (Estera 2 : 5) Și în cărțile lui Ezra și Neemia este vorba de un anumit Mardoheu, care s'a întors în Ierusalim în 536 î. d. Chr. cu Zoro-

babel. Dacă acest Mardoheu este același cu acela amintit aici, când s'a întâmplat evenimentele amintite în cartea Esterei, a trebuit să fie un bărbat în vârsta bărbăției și cu mintea sămătoasă. Faptul acela că a stat în serviciul palatului arată, că era un om, care se bucura de mare cinste, și regele a avut deplină încredere în el.

²³ Mardoheu ce se afla în serviciul regelui potrivit inchipue pe acei servi și urmași ai lui Christos, cari stau în serviciul regelui etern, al lui Iehova și al regelui său uns Isus Christos, și erau în serviciu indeosebi în anii de încheiere a lucrului Ilie, anume între 1914—1919. Mardoheu deja atunci era în serviciul regelui, când încă nici vorbă n'a fost despre Estera, și și după aceea a rămas în serviciul regelui. Aici Mardoheu inchipue pe urmașii credincioși ai lui Christos — de sub epoca lucrului Ilie — în 1914, cum se găseau în serviciu la întoarcerea Domnului, și au lucrat cu credincioșie mai departe și în lucrarea Elisei a adunării. Clasa preumbrită de Mardoheu la întoarcerea Domnului s'a ocupat cu nutrirea, întărirea și ajutorarea altora, pentru aceasta este amintită ca clasa aceea fericită, pe care Domnul la timpul venirii sale la templul său a găsit-o în lucru.

²⁴ Deoarece Mardoheu era un om de vază fără indoială a avut casă și servitori, cu toate că a stat în slujba palatului regal, și Estera era o membră a casei sale. Ei au fost legați laolaltă prin legături de îngrijitor sau tutore, deoarece după moartea părinților fetei, Mardoheu a primit-o de fată. „Și acesta crescă pe Hadasa, adică Estera fiica unchiului său; căci ea nu avea nici părinte, nici mamă; și tânăra era frumoasă la chip și plăcută la vedere și Mardoheu după ce părintele și mama ei muriră o luase de suflet.” — Estera 2:7.

²⁵ După ce Domnul a venit la templul său și a început să strângă laolaltă pe aleșii săi, spiritul sfânt a încetat de a mai ocupa rolul de mângăetor și îngrijitor în spre folosul adunării. (2 Tesal. 2:1) (Vezi un număr precedent al revistei.) Cam pe timpul acesta erau unii între consacrați, cari erau mai așezați decât alții în adevăr, și aceștia au nutrit, ajutat și servit pe cei nedesvoltați în serviciul Domnului. Aceștia mai așezați și credincioși (pe cari îi preumbrește Mardoheu) din această clasă cari au servit astfel, formează pe „servul înțelept și credincios al Domnului”, și acestuia încredințează toate averile sale.

²⁶ Este clar, că prin Estera sunt ilustrați credincioșii nutriți, crescuți, și aceia, cari mai târziu au ajuns la cunoștința adevărului. Aceștia erau cu inimile curate și au stat cu totul departe de organizația lui Satan; aceștia sunt „fecioare”, frumoase la înfățișare, în consacrarea lor pentru executarea voinței lui Dumnezeu. Ei au fost primiți în cel iubit, și-au păstrat neprihănirea înaintea lui Dumnezeu și Christos. Mardoheu care crește pe Estera inchipue potrivit pe clasa aceea, care stă în legământ cu Dumnezeu și a luat asupra sa în numele Părintelui, a Păstorului cel mare

îngrijirea, întărirea și mângăerea adunării lui Dumnezeu, indeosebi înainte de timpul și atunci, când Domnul a venit la templul său. — Vezi Matei 24:45, 46.

²⁷ Clasei Mardoheu i s'a dat ocazia, ca să se îngrijească de frații lor ilustrați prin Estera, să servească pe Dumnezeu și pe regele său uns; aceștia prin serviciul lor au devenit moștenitorii împărăției. Cei ilustrați prin Estera trebuie să învețe azi, că de ce mare importanță este ca să aducă roadele împărăției, și în înțelesul poruncilor lui Dumnezeu, cu bucurie trebuie să ia parte la aceasta. Rudenia apropiată dintre Mardoheu și fata frumoasă crescută de dânsul, ne dă chipul plăcut al legăturii creștinești dintre cei mai așezați și mai slabi, în timpul venirii Domnului la templul său, și și a acelora, cari după aceea au început să urmeze pe Domnul.

²⁸ Adunarea fetelor frumoase în palat s'a început. „Când s'a auzit porunca împăratului și hotărîrea lui, au fost strânse un mare număr de fete în capitala Susa, sub privegherea lui Hegai. Odată cu ele a fost luată și Estera și adusă în casa împăratului, sub privegherea lui Hegai, păzitorul femeilor.” — Estera 2:8.

²⁹ Mulți au fost chemați, dar numai una putea să fie aleasă de regină. În armonie cu aceasta spune Scriptura: „Nu știți că cei ce aleargă în stadiu, toți aleargă [spre împărăție] dar unul [o clasă] ia darul de biruitor?” (1 Corinteni 9:24) Alegerea Esterei inchipue pe clasa credincioasă aleasă. Fără indoială Mardoheu a avut parte în aceea, că Estera a fost dusă în palatul regal. Mardoheu a cunoscut ordinul și porunca regelui; a știut și aceea, că fata crescută de dânsul e frumoasă și este o concurentă demnă pentru slujba înaltă. Natural că întreg lucrul a fost îngrijit de Dumnezeu, deoarece sub îngrijirea sa s'a făcut această icoană mare profetică; pentru aceasta nici Estera nu s'a mândrit cu meritele sale.

³⁰ Mardoheu desigur a fost unealta lui Dumnezeu, nu numai pentru aceea, că a îndrumat pe Estera, ca să ia parte la concursul pentru demnitatea de regină, dar a învățat-o și în privința regulilor jocului (concursului). Toți aceia cari iau parte la alergarea pentru împărăția lui Christos, mai întâi de toate trebuie să înaintea ochilor lor chemarea dumnezeiască, iar în urmă trebuie să țină sfatul următor al apostolului: „Vă indemn fraților... ca să înfățișați corpurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, închinăciunea voastră cuvenită gândirii.” — Romani 12:1.

³¹ Fetele chemate au fost duse în casa femeilor de sub îngrijirea famenului (slujbașului) regelui. Hegai în evreește înseamnă „cugetare” (meditare) sau „înlăturare”. În Proverbe 25:4, 5 citim: „Scoate șgura din argint, și va eși argintarului un vas ales. Depărtează pe cel nelegiuit dinaintea regelui, și tronul său prin dreptate se va întări.” Psalmistul spune: „Fie bineplăcute cuvintele gurii mele, și cugetarea inimei mele înaintea ta, o, Iehova, stâncă mea și mântuitorul meu.” (Psalm 19:15)

„Înțelepciune va vorbi gura mea, și cugetarea inimii mele va fi cu pricepere.” (Psalm 49:4) Aceste texte conțin prescripțiunile corespunzătoare. Moștenitorii împărăției trebuie să studieze cu sârguință cuvântul lui Dumnezeu, și trebuie să se cugete asupra lui; aceasta este lucrarea cea dreaptă, care poate să facă pe cineva potrivit în serviciul Maestrului, ca să fie pedepșit devotat lui Dumnezeu și împărăției sale.

22 Așa dar numele Hegai înseamnă anumitele îngrijiri ale lui Dumnezeu în legătură cu poporul său, și îndeosebi în 1918 și după aceea, în scopul pregătirilor pentru împărăție. Nu e oare adevărat că dela acest timp incoace cu mult mai atent se studiază cuvântul lui Dumnezeu și se cugetă asupra lui, ca mai înainte, și se pot acuma înțelege mai clar privilegiile și datorințele consacraților în privința devotamentului desăvârșit față de rege și de interesele împărăției? Toate faptele dovedesc concluzia aceasta. Toate acestea au fost îngrijirile Domnului pe seama poporului său. Dela venirea Domnului la templul său nimenea nu s'a putut face potrivit pentru împărăția sa, care nu a făcut destul privilegiului său în privința mărturiei lui Isus Christos pe terenul punerii măturiei între popoare. Aceia cari, lipsiți de interese personale, numai din iubire curată față de Dumnezeu și cauza sa, au făcut destul, au urmat calea potrivită, intrucât s'au pregătit ca să se poată prezenta înaintea regelui. Altcum nimenea nu ar fi putut să câștige aprobarea regelui. Deci împrejurarea că Estera a fost pusă sub îngrijirea lui Hegai, închipue îngrijirea lui Dumnezeu în privința pregătirii acelor, cari după venirea Domnului la templul său au primit chemarea.

23 Această fată de evreu trebuia să fi fost o ființă fascinantă și să aibă un corp de o frumsețe fermecătoare. Imediat ce a intrat în palatul regal, a câștigat admirarea celor ce o priveau. Probabil, că îngrijitorul a văzut imediat că întrece pe toate celelalte. „Și fecioara îi plăcu și află har înaintea lui și el se grăbi a-i da dresurile ei și părțile ei, și a-i da și șapte tinere alese din casa regelui; și o strămută pe ea și pe tinerele ei în camera cea mai bună în casa femeilor.” — Estera 2:9.

24 Clasa aceea, pe care o ilustrează Estera, acuma se compune din atari, cari cu bucurie au primit adevărul, când din îngrijirea lui Dumnezeu a ajuns la ei, și fulgerele din templu le-au descoperit înaintea lor; ei au văzut că lucrarea lui Elisei a adunării trebuie să o facă, și cu bucurie au luat parte la ea. Prin supunerea lor imediată și de bunăvoie față de Domnul, s'au dovedit frumoși și atrăgători. Cel ce a ținut minte de înaintarea lucrului Domnului în anii din urmă, poate să mărturisească, că faptele adevărate dovedesc concluzia aceasta. Cei ce în anii din urmă au venit la adevăr, constituie probabil pe aceia, descriși de profetul Isaia cari cu bucurie scot apele adevărului din izvoarele mântuirii, cari cu bucurie preamăresc pe Domnul, chiamă numele său în ajutor, fac cunoscute popoarelor faptele sale și spun, că pre-

amărit este numele lui Iehova. (Isaia 12:2-4) Aceasta o fac din iubire cu totul curată. Și alții au avut parte de adevăr, dar nu au exprimat așa mare zel și devotament față de Domnul. Deci Estera reprezintă pe aceia, cari cu sârguință ascultă cuvintele lui Dumnezeu, și se supun. „Dresurile” ilustrează lucrul și pregătirea acelor, cari după vedere vor fi membrele clasei miresei și moștenitorii împărăției, ca mireasa lui Cristos. — Efeseni 5:26, 27.

25 Cei născuți de spirit sunt numiți „fiii lui Levi”, cari la venirea Domnului la templul său trebuie curățiți. Chiar pentru aceasta a și venit. În dramă Estera închipue pe cei curățiți. Cele șapte servitoare rânduite lângă Estera, sunt cele „șapte stele” sau reprezintă ocaziile de servicii pentru îngerii din curtea Domnului Isus Christos. „Căci îngerii lor în ceruri totdeauna privesc fața Tatălui meu, care este în ceruri” (Matei 18:10) După ce spiritul sfânt nu mai îndeplinește serviciul de mângăetor și îngrijitor în interesul consacraților, îngerii sunt împărțiți la serviciul pe lângă cei ce stau sub pregătire pentru împărăție. „Căci ordin va da pentru tine îngerilor săi, ca în toate căile tale să te păzească.” — Psalm 91:11. (Vezi articolul: „Spiritul Sfânt” apărut mai de vreme în revistă.)

26 Estera și servitoarele sale, după cum ne arată însemnarea au fost favorizate, deoarece au primit de locuință camera cea mai frumoasă din casa femeilor. Aceasta a fost îngrijirea îndurată a lui Dumnezeu pe seama dâșnilor. Asemenea și-a exprimat Dumnezeu îndurarea față de Daniel și cei trei tovarăși ai lui, în timpul acela, când în timpul pregătirii lor au stat înaintea regelui. (Daniel 1:9) Astfel se ilustrează acele împrejurări, favorabile, pe cari Domnul le pregătește pe seama acelor, cari au primit chemarea pentru împărăție, ca apoi să se pregătească pentru ea. Cei ilustrați prin Estera ocupă loc între aceia, cari după 1922 au ajuns la cunoștința adevărului; acestora le-a căzut locul cel mai bun în serviciul Domnului, deoarece cu adevărată bucurie și cu mare însuflețire au luat parte la serviciu. Lucrul nu l-au privit din punct de vedere egoist, frumsețea lor a fost arătată prin devotamentul lor neegoist față de Domnul și cauza sa. La aceasta se potrivește Proverbe 22:29: „Vezi tu un bărbat iscusit în treburile sale? Să știi că va sta înaintea regilor, și nu va sta înaintea oamenilor de jos.” Acești credincioși au dat dovadă de calitate valoroase înaintea Domnului, și Domnul i-a dăruit cu îndurarea sa nestrămutată.

Origina lor

27 În timpul acela în palat nu se știa că Estera este fată de evreu. Asta s'a făcut motivat, și chiar Domnul s'a îngrijit de aceasta. Dacă ar fi cunoscut neamul Esterei la începutul concursului, din aceasta ar fi avut restriște în urma prejudiciului față de neamul său. Prin tănuirea neamului său nu a înșelat pe nimeni, aceasta a fost o purtare înțeleaptă condusă de sus. Aceasta i-a asigurat o

judecată imparțială în concurs, fără deosebire de neam, fiind evaluată numai după calitățile sale personale. Dumnezeu nu caută la față. Cu ocazia alegerii țapului Domnului pentru serviciul cortului tot regula aceasta a hotărât. Alegerea aici a fost făcută prin tragere de sort. Aceasta arată imparțialitatea folosită întru alegerea membrilor clasei mireasă, că Dumnezeu și Christos alegerea o fac fără să caute la față și fără să țină seamă de faptele omenești de mai înainte. (I Petru 1 : 17) Deciziunea din sfârșit sau judecarea răsplatei, o hotărăște frumsețea credincioșei și neprihânirii față de Domnul.

³⁸ Numele Hadasei probabil că îngrijitorul ei Mardoheu l-a schimbat în Estera, și în aceasta a fost condus de înțelepciune dumnezeiască, în scopul de a face icoana desăvârșită. Aceasta a închipuit aceea, că „clasa servului credincios al lui Dumnezeu” la începutul lucrului Eliseu al adunării, a lămurit pe concurenții chemării înalte, că câștigarea premiului mare, nu renumele și legăturile lor pământești îl asigură pentru dâșii, ci numai frumsețea lor în sfințenie este plăcută și bineprimită de Domnul, și regele său.

³⁹ Clasa servului credincios a recunoscut, că este lucru greșit a se închina creaturilor și a cinsti creatura pentru slujba ce o ocupă în adunare, și a și făcut atenție pe frați la aceasta. Cei ce sunt plăcuți înaintea Domnului, învață ca să aprecieze pe frații lor, pe moștenitorii împărăției, pentru lucrul lor pe care-l fac prin devotamentul lor neegoist față de Iehova și împărăția sa.

⁴⁰ A trebuit să vină și timpul acela, când și Estera a trebuit să destăinuiească neamul său evreesc și și persoana sa, dar a trebuit să aștepte timpul stabilit pentru aceasta. Aceasta arată, că clasa preumbrită prin Estera, cu curaj se declară de partea lui Dumnezeu și a organizației sale, aceasta însă trebuie să aibă loc într-o clipă potrivită. Natural că lucrul cel mai important este punerea mărturiei între popoare, însă conform îngrijirii lui Dumnezeu, rămășița cu curaj și neclintit trebuie să stea de partea lui Iehova, ca oricine să știe cine sunt.

⁴¹ Participantele concursului de regină au trebuit conform prescripțiunii să treacă printr-o procedură de curățire (infrumșetare) de douăsprezece luni, și aceasta s'a întâmplat și cu Estera. În timpul acesta „Mardoheu în fiecare zi a venit în curtea casei femeilor, ca să se intereseze de soarta Esterei.” În asemănare cu aceasta a purtat grijă de interesele fraților lor „clasa servului credincios”, cari în anii din urmă au venit la adevăr. „Fiecare fată se ducea la rândul ei la regele Ahasver, după ce timp de douăsprezece luni împlinea ce era poruncit femeilor. ... Așa se ducea fiecare fată la împărat. Și, când trecea din casa femeilor în casa împăratului, o lăsa să ia cu ea tot ce voia.” — Estera 2 : 12, 13.

⁴² Acest timp și sistemul de curățire vorbește pe lângă adevărul, pe care Domnul l-a dat popo-

rului său în anii din urmă și pe care l-a descoperit după 1922 în privința alegerii și a ungerii pentru împărăție. Era un timp când am crezut, că consacrații vor fi aleși unși imediat după primirea chemării lor pentru împărăție, însă mai târziu am recunoscut, ceea ce acuma vedem lămurit, că după primirea chemării trebuie să treacă un timp de probă, și în timpul acesta trebuie să-și dovedească înaintea lui Iehova frumsețea sfințeniei, anume aceea că într'adevăr în măsură desăvârșită și din iubire curată sunt devotați lui Dumnezeu și cauzei sale. Aceasta îi apără să nu fie de miros rău înaintea lui Iehova. Sunt unii, cari stăruiesc pe lângă aceea, că întru pregătirea lor pentru împărăție „trebuie să desvolte caracter”, și dezvoltarea sfințeniei launtrice, care îi face pe dâșii mai buni decât alții, formează lucrul de făcut. Profetul Domnului pe aceștia îi arată ca și cum ar zice: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt — Asemenea lucruri sunt un fum în nările mele, un foc care arde necontentit.” (Isaia 65 : 5) Cei ce au susținut că sunt cu mult mai buni decât frații lor, formează un miros rău pentru Domnul. Egoiștii au umblat pe calea pe care și-au ales-o, și astfel au voit să se pregătească pentru împărăție, calea lor este calea sumeției. Dumnezeu muștră pe cei ce umblă pe căile lor și nesocotesc calea croită de Dumnezeu. Prin profetul său spune: „Cine junghie un bou ca jertfă, nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un miel, este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine, cine aduce un dar de mâncare este ca celce ar vărsa sânge de porc, cine arde tămâie este ca cel ce s'ar închina la idoli; toți aceștia își aleg căile lor, și sufletul lor găsește plăcere în uriciunile lor. De aceea și eu voi alege ce este spre nefericirea lor, și voi aduce peste ei lucrurile de cari se tem.” (Isaia 66 : 3-4) Sunt oameni al căror trup răspândește un miros neplăcut, urât altora. Chiar așa și „putoarea” (miros rău) spirituală este o uriciune în fața lui Iehova. Clasa preumbrită prin Estera, trebuie să ocolească uriciunile de acest fel.

⁴³ Din verseturile 13, 14 ale capitoului doi vedem, că în înțelesul regulilor casei regale, „au dat tot ce au poftit” fetei, care trebuia să vină înaintea regelui. Aceasta arată că Domnul nu împiedecă pe nimeni, ca să-și urmeze calea rătăcită apucată, însă dă ocazie fiecăruia ca să se supună de bună voie. Egoiștii desigur doresc după tot lucrul de care ar avea plăcere. Atâta este sigur, că cei ce stau în concursul pentru împărăție și sunt plăcuți înaintea Domnului, sunt astfel de persoane, cari cu bucurie își însușesc îngrijirea rânduită pentru ei de Domnul și nu-și aleg ceva din pornire egoistă, ca de pildă ca ei să-și pregătească hrană specială, și aceia cari fac, ceea ce fac nu o fac în modul lor egoist. Așa a fost aceasta și în cazul Esterei, care închipuește pe clasa neegoistă, precum citim: „Când a venit rândul să se ducă la rege, Estera fata lui Ahiail, unchiul lui Mardoheu, care o înfiase, n'a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai; famenul regelui și păzitorul femeilor. Estera căpătă

trecere inaintea tuturor celor ce o vedeau." — Estera 2 : 15.

⁴⁴ Hegai, famenul regelui, inchipue fără indoială îngrijirea rânduită de Domnul pe seama acelora, cari primesc chemarea pentru împărăție după venirea Domnului Isus la templul său; și faptul că Estera n'a dorit nimica în afară de ce a fost pregătit pentru dânsa, ilustrează aceea, că clasa rămășiței cu bucurie se nutrește cu hrana pregătită de Domnul pe masa ei, și în mintea ei se ocupă cu hrana și ocaziile pregătite de Domnul, ca să servească pe placul Domnului. Scopul lui principal este acela, ca să cinstească și să premărească pe Domnul, deoarece știe că Domnul se îngrijește de el cu mult mai bine, decât cum s'ar putea el singur îngriji de sine.

⁴⁵ Estera a câștigat harul tuturor acelora, cari au văzut-o. Aceasta nu înseamnă că în țara întreagă a câștigat harul tuturor, ea numai harul acelora l-a câștigat cari erau în curtea regală! pentru aceea toți aceia cari aveau spiritul lui Christos, și acest spirit l-au exprimat în mod neegoist, cu un devotament credincios față de Iehova, au câștigat harul tuturor cari erau în casa Domnului. Acest har nu este meritul individual al creaturii, și nici nu se naște în urma dezvoltării a ceva caracter deosebit, ci prin devotamentul neegoist față de Dumnezeu și rege. Cei ce sunt plăcuți regelui, sunt plăcuți și acelora, cari sunt din aceeași credință și simțire scumpă. Aceștia nu după corp, ci se privesc imprumutat ca niște creaturi noi în Christos, iar scopul lor principal este preamărirea numelui și cuvântului Regelui Vecinic.

⁴⁶ A sosit și ziua, în care Estera a trebuit să între la rege. Pentru fete, chiar și dacă ascundeau, dar trebuia să fie un timp de mare sguđuire sufletească, când au trebuit să se prezinte în fața măiestății sale. „Estera a fost dusă la regele Ahasver, în casa regală în luna a zecea, adică luna Tebet, în al șaptelea an al domniei sale.” (Estera 2 : 16) Vasti a fost despoiată de coroana regală în al treilea an al domniei regelui.

⁴⁷ Isus Christos în toamna anului 1914 a fost ridicat pe tronul său, și după trei ani, adică la sfârșitul anului 1917 s'a format între cei consacrați Domnului o clasă contrară, care s'a răsculat împotriva căii lui Dumnezeu. Fiindcă aceștia erau moștenitorii împărăției, dar s'au poticnit, au devenit nesupuși și revoltați, când a venit Domnul în 1918 la templul său și a început judecata, au fost culeși afară. Aceasta corespunde timpului aceluia din ilustrație când Vasti și-a pierdut tronul. Socotind șapte ani dela 1914, ajungem la 1921 Octombrie, când începe de fapt anul 1922. În anul acesta s'a întâmplat, că rămășița lui Dumnezeu, care a format o parte a organizației lui Dumnezeu, într'adevăr a început să vestească evanghelia în mod sistematic; chiar în anul acela lucrul a luat avânt nou. Ducerea Esterei inaintea regelui nu înseamnă că chiar în ziua aceea a și fost încoronată de regină, și nici nu ilustrează aceea, că clasa

Esterei atunci a fost dusă în ceruri, ca imediat să înceapă la domnie cu regele Christos; aceasta înseamnă cu mult mai potrivit aceea, că clasa Estera aleasă de rege a fost primită de Domnul în legământul pentru împărăție și după aceasta a fost unsă. Zilele de curățire (infrumșetare) ale Esterei și prezentarea ei în fața regelui, inchipue de fapt un timp anumit, care a trecut începând dela data, când clasa Estera a primit chemarea pentru împărăție și înainte ce a fost aleasă și unsă. Aceasta poate să însemne timpul, când spiritul sfânt a fost revărsat asupra toată carnea aleasă; aceasta a avut loc cam în 1922. (Ioel 2 : 28) Această concluzie este sprijinită și de alte texte.

⁴⁸ Dacă aceia, pe cari ii ilustrează Estera, în timpul acela ar fi intrat în împărăție și ar fi fost ridicați de pe pământ în ceruri, viața lor niciodată n'ar fi ajuns în așa mare pericol, în care a ajuns mai târziu Estera, și nici în privința sincerității lor nu s'ar putea pune la probă. Primejdia în care a ajuns viața Esterei, de mai târziu, preumbrește clar și lămurit un pericol, care amenință pe rămășiță după ungerea ei.

⁴⁹ Estera după aceea a fost aleasă și a fost încoronată de regină. „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei, și ea căpătă trecere și iubire inaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus cununa împărătească pe cap, și a făcut-o împărăteasă în locul Vastiei.” (Estera 2 : 17) În simbol, aceasta inchipue iubirea lui Dumnezeu față de rămășiță, și îndeosebi față de aceia, cari după venirea Domnului Isus Christos la templul său, s'au consacrat cauzei sale în mod cuvenit. Împrejurarea aceea, că biserica (templul) recunoaște și apreciază aztăzi, că această exprimare a iubirii lui Dumnezeu a fost preumbrită, și acuma se aplică rămășiței, pentru ei servește de mare mângăere și încurajare. Aceștia au dovada sufletească a alegerii și ungerii lor; acuma au primit un indemn serios, ca să fie credincioși până la moarte.

⁵⁰ Regele a iubit pe Estera mai mult ca pe toate celelalte femei. În aceasta regele inchipue negreșit pe Dumnezeu. Domnul Isus Christos desigur la aceasta s'a cugetat, când a vorbit: „Insuși Părintele vă iubește.” (Ioan 16 : 27) Acești urmași ai lui Christos, cu bucurie țin poruncile lui Dumnezeu și ale lui Christos, regele. Lor le spune Isus: „Cine are poruncile mele și le păzește, acela mă iubește; și cine mă iubește, va fi iubit de Tatăl meu. Eu il voi iubi și mă voi arăta lui.” — Ioan 14 : 21.

⁵¹ Față de aceia, cari alcătuesc clasa fecioarelor nebune, nu a fost exprimată astfel de iubire, și clasa fecioarelor nebune niciodată nu s'ar putea bucura de astfel de iubire. Credincioșii într'adevăr pot să spună, acuma: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl să ne numim copiii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe el.” — I Ioan 3 : 1.

⁵² Estera acuma a fost primită în palatul regal, și aceasta a adus asupra ei mare răspundera în

privința Evreilor, anume a siguranței și prosperării poporului său, cari locuiau în Palestina și împrăștiați în toate cele o sută douăzeci și șapte de provincii. Estera a purtat acuma demnitatea, ocupată odinioară de regina Vasti. (Estera 1:19) Estera după aceea a trebuit să treacă prin probă. Din pricina credincioșiei sale față de Iehova a trebuit să mărturisească că este evreică. Aici să ne aducem aminte de proba, ce a venit asupra lui Moise, când a voit să-și nege poporul. „... Ci a vrut mai bine să sufere cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Christos ca o mai mare bogăție, decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut.” (Evrei 11:25-27) Asemenea va proceda și Estera? Aceasta a trebuit s'o decidă proba care a venit. Proba aceasta și rezultatul ei a închipuit proba și rezultatul ei, ce va veni asupra poporului lui Dumnezeu.

³² După aceea regele a aranjat un mare ospăț, anume ospățul Esterei. (Estera 2:18) În simbol închipue aceasta negreșit „ospățul cununiei Mielului”, la care a fost invitată și rămășița lui Dumnezeu, și aceasta s'a început cam pe la anul 1922. „A doua oară când s'au strâns fetele, Mardoheu ședea la poarta împăratului.” (Estera 2:19) Aceasta arată că Mardoheu stătea deja în serviciul împăratului, și împrejurarea că ședea în poartă, închipue, cum stau acuma membrele clasei rămășiței în porțile Domnului, vestindu-i numele mare și faptele mărețe ale Dumnezeului Iehova, ale Regelui Etern. Estera a procedat conform îndrumării lui Mardoheu, cu toată era regină. Până la timpul acesta nu s'a știut că e evreică.

³³ S'a întâmplat, că doi servi din palatul regal au făcut conspirație ca să amoare pe rege. „Estera nu-și spusese nici nașterea nici poporul, căci o oprise Mardoheu. Și ea urma acum poruncile lui Mardoheu cu tot atâta scumpătate ca atunci când o creștea el. În același timp când Mardoheu stătea la poarta împăratului, Bigtan și Tereș, doi fameni ai împăratului, păzitorii pragului, s'au lăsat biruiți de o supărare și au vrut să întindă mâna asupra împăratului Ahasver. Mardoheu a avut cunoștință de lucrul acesta, și a dat știre împărătesei Estera, care l-a spus împăratului din partea lui Mardoheu. Faptul fiind cercetat și găsit întocmai, cei doi fameni au fost spânzurați de un lemn. Și lucrul acesta a fost scris în cartea cronicelor în fața împăratului.” — Estera 2:20-23.

³⁴ Prin faptul că au colaborat (lucrat împreună) Estera și Mardoheu au făcut mare serviciu regelui, ceea ce preumbrește, că rămășița asemenea face servicii prețioase lui Iehova și Regelui Regilor. Din timp în timp ne întâlnim cu unii, cari susțin că servesc lui Dumnezeu și se par că sunt moștenitorii împărăției, dar devin desnădăjduiți și săvarșesc astfel de fapte, cari duc în primejdie viața și bunăstarea aceluia, cari sunt membrele

corpului lui Christos, al regelui lui Dumnezeu. Când membrele credincioase ale rămășiței găsesc pe unii ca aceștia, țin seamă de aceștia în spre binele fraților lor și le atrag atențiunea asupra aceluia, cari cauzează desbinări între poporul Domnului și dărămă, împotriva cărora Domnul poartă sabia. (Romani 13:3, 4) Rămășița, în timpul acesta atrage atențiunea stăpânilor asupra făcării preoților necredincioși și cu cei ce au dat mâna cu aceștia pentru apăsarea poporului, și la calea acestora, ce duce la moarte. Totodată sfătuește pe domnitori să fie sapuși lui Dumnezeu, și pe limba profetului să sărute pe fiul (Christos) și să rupă legăturile cu preoții necredincioși; Scriptura arată că mai târziu domnitorii ca și cum ar spânzura mai târziu pe clasa aceasta. Cu ocazia acestui serviciu al lui Mardoheu nu a fost răsplătit, dar lucrul acesta a fost însemnat spre binele lui, și mai târziu și-au adus aminte de el. În umbră prin aceasta se arată purtarea dreaptă a lui Dumnezeu față de credincioșii lui. „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru numele lui, voi cari ați ajutat și ajutați pe sfinți. (Evrei 6:10) Faptele bune Dumnezeu nu totdeauna le răsplătește imediat după ce s'au făcut, însă se îngrijește despre ocrotirea de lipsă pe seama alor săi și în timpul potrivit îi păzește.

(Continuarea urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. La ce măsuri de prevedere și împrejurări arată promisiunea lui Dumnezeu în privința ocrotirii și mântuirii poporului său?
2. Arată împlinirea ilustrației profetice, că regele a șezut pe tronul domniei sale și în anul al treilea a domniei sale a făcut un ospăț pe seama satrapilor și servilor săi.
- 3—7. „Inima regelui s'a înveselit de vin în ziua a șaptea a ospățului”. Când și cum s'a împlinit? Descrie și starea aceea, că regina asemenea a făcut ospăț pentru femeile curții regale, și că la porunca regelui nu a vrut să meargă la rege, ca acesta să-i arate poporului frumusețea ei!
- 8, 9. Aseamănă icoana și împlinirea profetiei cu pilda lui Isus despre „ospățul de nuntă”, și arată aplicarea!
- 10—12. Explică pentru ce a întrebat regele dela sfetnicii lui: „Ce trebuie să se întâmple după lege cu Vasti, care a negat să asculte de porunca regelui?” Ce a închipuit aceasta?
- 13—14. Ce sfat au dat satrapii și regele cum l-a primit? Ce închipue aceasta?
- 15—17. Demonstrează încăpăținarea reginei Vasti, și arată lucrul închipuit prin urmarea nesupunerii sale?
- 18—21. Desigur ce țintă a avut însemnarea din Estera 1:20-22? Citează alte texte, în cari se manifestă regula aceasta! Ce s'a întâmplat apoi în interesul alegerii unei alte regine?
- 22, 23. Cine a fost Mardoheu? Ce închipue aceea, că era deja în serviciul regelui, când Estera a ajuns în harul regelui și a fost dusă în palatul regal?
- 24—27. Explică împlinirea aceluia lucru, pe care îl citim profetic în Estera 2:7!
- 28—30. Arată pe baza altor texte ce se unesc cu aceasta, împlinirea ilustrației din Estera 2:8, și intrucât a avut Mardoheu ceva treabă în aceea, că Estera a fost dusă înaintea regelui!
- 31, 32. Ce înseamnă aceea, că fetele au fost duse în casa femeilor sub îngrijirea famenului regelui Hegai?

- 33—36. Explică împlinirea din Estera 2:9!
 37—40. Dovedește împrejurarea, că a fost tănuț neamul Esterei! Ce lecție ne dă faptul, că Estera din pricina frumșetii sale la timpul potrivit a fost aleasă de regină, cu toată că s'a născut dela un popor disprețuit? Ce a închipuit a) îngrijirea lui Mardoheu în privința Esterei, b) lipsa de a descoperi la timpul potrivit neamul Esterei?
 41, 42. Ce a exprimat profetic a) aceea că fetele, cari erau duse înaintea regelui, trebuiau pe baza legii să treacă printr'o procedură de curățire? b) că s'a făcut îngrijire, ca să se dea fetei tot ceea ce dorește?
 43—45. Ce învață însemnarea prin aceea, că Estera n'a dorit alta nimic afară de aceea ce i-a pregătit ei Hegai, famenul împăratului? Ce conține expresiunea, că Estera căpătă harul tuturor, cari o priveau?
 46—48. a) Demnitățile de regină Vasti a pierdut-o în anul

- a) treilea al domniei regelui. b) Estera în anul al șaptelea al domniei regelui a fost dusă în palatul regal. Arată împlinirea acestor evenimente profetice!
 49—51. Pe cine închipue regele în mod profetic din Estera 2:17? Ce închipue Estera, „toate fetele” și Vasti? Arată cum s'a împlinit aceea, ce au închipuit aceștia!
 52—55. Descrie proba aceea, pe care a trebuit s'o biruiască Estera, care acuma se ținea de curtea regală, și explică ce ilustrează aceasta! Ce au închipuit lucrurile următoare: a) Ospățul cel mare aranjat de rege în cinstea Esterei? b) Că Mardoheu ședea în poarta regelui? c) că doi servi din curtea regelui au făcut conspirație împotriva regelui, pentru care lucru au fost spânzurați? d) Că serviciul lui Mardoheu pe terenul acesta a fost însemnat, dar nu l-au răsplătit imediat? e) Că Estera și Mardoheu au lucrat mână în mână în serviciul regelui?
 (W. T. din 1 Iunie 1931)

Cel mai mare profet al lui Dumnezeu

IEHOVA — întru pregătirile sale pentru curățirea deplină a numelui și cuvântului său — a prezis, că prin ce fel de unelte de mare valoare va duce la îndeplinire hotărârile sale. Va ridica un profet, care va vorbi cu deplină autoritate în numele lui; și în sfârșit va ridica un rege și va domni prin el cu dreptate la timpul său hotărît. Deoarece mântuitorul și răscumpărătorul omului trebuie să fie tare, din aceasta se naște imediat presupunerea, că tot persoana aceasta distinsă va ocupa slujbele de profet, preot și rege.

Pe vremea când Moise era pe sfârșite cu slujba sa de profet, Dumnezeu a voit să arate poporului Izrael la venirea unui și mai mare profet decât Moise; pentru aceasta a zis Moise Evreilor: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi un proroc ca mine; să ascultați de el. Atunci Domnul mi-a zis: Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele pe cari le va spune El în numele meu, eu îi voi cere socoteală.” Această declarație profetică o citim în 5 Moise 18:15, 17—19.

La timpul hotărît toți vor asculta de acest profet, și lui i se vor supune; de altfel Iehova va lucra. În Evrei 10:31 citim: „Este înfricoșător a cădea în mâna viului Dumnezeu.” Din aceasta rezultă că profetul despre care este aici vorba, nu vine ca să vestească voința sa, ci vrea să țină înaintea ochilor săi exprimarea voinței Atotputernicului Dumnezeu, și vrea să facă cunoscută omenirii voința lui Dumnezeu, ca oamenii să facă voia lui Dumnezeu pe pământ, așa după cum să întâmplă și în ceruri.

Faptul, că profetul acesta, după declarația lui Dumnezeu, va executa un lucru asemenea lui Moise, arată, că lucrul executat de Moise a preumbrit felul și datorința lucrului pe care îl va face un profet mai mare decât Moise. Lucrul ce s'a dovedit din activitatea lui Moise se poate rezuma pe scurt în următoarele: Mai întâi a fost numit de Dumnezeu. Dumnezeu l-a ridicat să fie mân-

tătorul poporului său. Era legislatorul și învățătorul poporului în privința voinței lui Dumnezeu. A fost martorul drept și adevărat al lui Dumnezeu înaintea poporului, și a fost părintele și mângăietorul lui Izrael. Iar peste toate; stătea cu totul de partea numelui și măreției lui Dumnezeu.

Cel care este mai mare decât Moise asemenea trebuie să facă aceasta, dar în măsură cu mult mai mare. Dumnezeu a trimis în Egipt pe Moise, motivul principal era acela, precum spune în 2 Samuel 7:23, ca să elibereze pe Izrael să-i fie popor, și pentru renumele numelui său. Prin urmare și motivul principal al misiunii celui mai mare decât Moise, trebuie să fie mântuirea poporului și renumele numelui lui Iehova Dumnezeu. Nimica nu arată, că El numai pentru aceea ar fi fost trimis pe pământ, ca să mântuie pe vr'o câțiva oameni și să-i ducă în cer, ca aceștia să ajute acolo lui Dumnezeu întru administrarea lucrurilor.

Dacă Scriptura și evenimentele într'adevăr întâmplăte dovedesc, că profeția lui Moise despre venirea unui profet mai mare s'a împlinit, din aceasta rezultă, că acela, care împlinește profeția aceasta, este marele reprezentant al lui Iehova Dumnezeu, declarațiile lui constituie adevărul desăvârșit, și trebuie ascultate. Afară de aceasta, din aceasta rezultă și aceea, că acela, care fie el preot sau orice altul, înfruntă declarațiile lui Isus, este un profet mincinos și vestește neadevăr. Toți, fie Evrei, fie de alt neam, trebuie să asculte de cele vestite de acest profet, dacă doresc să se bucure de harul lui Iehova.

Ioan Botezătorul a fost profet, el a vestit venirea lui Isus Christos, fiul lui Dumnezeu. Evrei învățați au mers la el, ca să-l întrebe, că oare el este profetul despre care a vorbit Moise? Profetul le-a spus, că nu el, ci altul care vine după el va fi acela, despre care vorbește. Când Isus a început la lucrul său, a zis Ioan: „Acesta este acela, despre care stă scris: După mine vine, dar este înaintea mea, căci a existat înainte de mine.”

Când Isus a fost botezat în Iordan, spiritul lui Dumnezeu s'a așezat peste dânsul și o voce cerească a zis: „Acesta este fiul meu iubit întru care binevoiește sufletul meu.” (Matei 3:17) Ioan a povestit, că el a fost un martor ocular al acestei mari manifestații. În Ioan 1:33, 34 citim: „Eu nu-l cunoșteam, dar cel ce m'a trimis să botez cu apă mi-a zis: Acela peste care vei vedea spiritul pogorându-se și apropiindu-se este cel ce botează cu spiritul sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că el este fiul lui Dumnezeu.”

Imediat după Rusalii în 33 d. Chr. a zis apostolul Petru, că Isus Christos este acela, despre care a profetizat. În Fapte 3:19-24 a zis: „Pocăți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentruca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore, și să trimeată pe cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi; pe Isus Christos, pe care cerul treluie să-l primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților să proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe el să-l ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de prorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului. Deasemenea toți prorocii, dela Samuel și ceilalți cari au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea.”

Și apostolul Petru pe Isus îl numește de acest mare profet. În Romani 1:1-3 scrie: „Pavel, rob al lui Isus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte, ca să vestească evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii săi în Sfintele Scripturi. Ea privește pe fiul său, născut din sămânța lui David în ce privește trupul.” Textele Testamentului Nou dovedesc îndeajuns, că Isus Christos este profetul cel mare prevestit de Moise. Îndeplinit-a misiune dumnezeiască ca profet? Da, a împlinit în toate privințele; a vorbit în numele lui Iehova; în toate vorbirile sale se vede năzuința sa, că pe oameni vrea să-i conducă la Dumnezeu, și numele lui vrea să-l cinstească; iar dintre profețiile sale, mai multe s'au și împlinit.

A vorbit în numele lui Iehova ca împuternicitul lui Dumnezeu. În Evrei 1:1, 2 citim: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin fiul, pe care l-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. Isus totdeauna Părintelui său a dat onoare și nici odată nu a primit lauda pentru sine. În Ioan 5:30 și 8:49, 54 a zis următoarele: „Eu nu caut voia mea, ci a celui care m'a trimis.” „Eu cinstesc pe Tatăl meu... Dacă mă slăvesc eu însumi slava mea nu este nimic; Tatăl meu mă slăvește.” Și nici nu a încercat să se slăvească și să se mărească, totdeauna a mărit numele lui Dumnezeu. Când ascultătorii nu voiau

să-i creadă, i-a invitat să-i creadă pentru lucrurile sale pe care le văd. Despre aceasta spune evanghelia lui Ioan 14:10, 11: „Nu crezi că eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în mine? Cuvintele pe care vi le spun, eu nu le spun dela mine; ci Tatăl care locuiește în mine, El face aceste lucrări ale lui. Credeți-mă că eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.”

Insemnarea Testamentului Nou despre Isus adeverește în măsură deplină, că Isus a fost învățătorul cel mare trimis de Dumnezeu și a pus mărturie despre adevărul lui Iehova. Aceasta o întărește și el însuși în Ioan 18:37. El a explicat voința lui Dumnezeu, și ca vorbitorul special al lui Dumnezeu, a vorbit și despre astfel de lucruri viitoare, pe cari numai cu ocazia împlinirii lor le vor înțelege.

Profeția lui cea mare despre întoarcerea lui Isus și sfârșitul lumii este însemnată în Matei, capitolul 24; lucrurile profetite în acesta au început să se îplinească în anul 1914 și acuma continuă. Isus a prezis căderea Ierusalimului și împrăștierea Evreilor, dar a prezis și aceea, că harul lui Dumnezeu mai târziu se va înapoia la dânsii. Partea dintâi a acestei profeții s'a împlinit demult; partea a doua însă acuma începe să se îplinească. Isus a vorbit și despre aceea, că trebuie să moară ca să câștige prețul de răscumpărare în interesul omenirii. (Matei 20:28; Ioan 10:10; 6:51) Profeția aceasta s'a împlinit. (Evrei 2:9; 1 Timotei 2:5, 6) A prorocit că va fi sculat din morți, se va sui la cer și după aceea se întoarce; și aceste profetii s'au împlinit.

Dintre profețiile lui Isus până acuma s'au împlinit mai multe; celealte după aceasta se vor împlini. Pe acestea le-am înșirat cu scopul ca să arătăm, că Isus în toate privințele a făcut destul cerințelor lui Dumnezeu, și în urma acestui fapt s'a dovedit profet adevărat; și am dorit să arătăm și aceea, că El este marele profet, despre care a vorbit Moise.

După cum Moise a eliberat pe Evrei de sub jugul egiptean, astfel va elibera Isus Christos, marele profet pe omenirea întreagă. După cum Moise a fost legislatorul lui Izrael, astfel este și Isus Christos marele legislator al omenirii întregi. După cum Moise a fost învățătorul lui Izrael, astfel este și Isus Christos învățătorul mare al omenirii pe vecinicie. După cum Moise a fost conducătorul Evreilor, astfel este Isus Christos comandantul și învățătorul poporului, după cum îplinește profeția din Isaia 55:4. Și după cum Moise era așa zicând „părintele” lui Izrael, Isus Christos este marele dătător de viață al lumii, și în Isaia 9:6 este numit de părintele vecinicii”. Și în sfârșit, după cum Moise s'a luptat pentru onoarea numelui lui Iehova, Isus Christos, care este mai mare decât Moise, a preamărit pe Dumnezeu, și totdeauna, din veci în veci, s'a luptat pentru mărirea și onorarea numelui lui Dumnezeu. (Filipeni 2:9-11) Pe baza dovezilor aduse așa

dar nu poate să fie nici cea mai mică indoială despre slujba înălțată de mare profet a lui Isus Christos, despre care Dumnezeu a profețit prin gura profetului Moise; nu este nici o indoială, că

vorbele lui Isus sunt vorbele lui Dumnezeu, și toți aceia, cari doresc să trăiască trebuie să asculte de cuvintele acestea, și acestora trebuie să se supună.

(W. T. din 15. Mai: 1931.)

Nimicirea lumii vechi

In înțelesul Scripturii, cuvântul „lume” înseamnă pe popoarele lumii, cari sunt organizate în forme de triburi sau guverne, și stau sub controlul unei puteri supranaturale. Această putere supranaturală nu este vizibilă, și este numită „cer”; până când organizația de pe pământ este văzută și în mod simbolic se chiamă „pământ”.

După tragedia din Eden la vr'o șasesprezece sute de ani, omenirea se afla într'o stare de plâns. Oamenii trăiau pe pământ ca niște neamuri sau familii, cari erau în legătură unii cu alții, și puterea ce domnea asupra lor era Satan și sub conducerea sa erau o mulțime de ingeri căzuți, aceștia au format partea nevăzută a „lumii”. Ingerii avură putere să îmbrace trup omenesc, și o ceată de ingeri s'au și folosit de această putere. Aceștia apoi au intrat în legătura de căsnicie cu femeile și au născut niște uriași. Însemnarea despre aceasta o găsim în 1 Moise cap. 6: „Fiii lui Dumnezeu se împreună cu fetele oamenilor și acestea le născură lor copii; aceștia sunt puternicii cei din vechime, oameni cu renume... Și pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu și plin de violență era pământul. Și văzu Dumnezeu pământul și iată era corupt; fiind că tot corpul își corupsese calea sa pe pământ.” — 1 Moise 6:4, 11, 12.

Partea văzută a lumii de pe pământ o constituie poporul în formă de om. Această parte a lumii era din cale afară de coruptă, și corupția aceasta de fapt a fost cauzată de partea nevăzută, și pentru aceasta răspunderea este a lui Satan, marele ispititor al lui Dumnezeu. Pătruns de marea sa, încă a tot crezut, că va putea împiedeca hotărîrea lui Dumnezeu, și astfel întru ajungerea scopului său a făcut diferite planuri. A văzut pustiirea neamului omenesc și fără indoială așa s'a cugetat că din împreunarea ingerilor cu femeile, se va naște o generație puternică și aceasta îi va întări împărăția. Satan din pricina aceasta a pus la cale împreunarea ingerilor cu femeile.

Dușmanul a putut să exercite o așa mare influență, încât toți au ajuns sub controlul său în afară de Noe și familia sa. Despre Noe citim că a fost desăvârșit între contemporanii săi. Nu era desăvârșit în fizic, ci pentru devotamentul său desăvârșit față de Iehova. În 1 Moise 6:8 și 9 citim: „Și Noe află har în ochii lui Iehova. Aceasta este istoria lui Noe: Noe era om drept și perfect între contemporanii săi, și după Dumnezeu umblă Noe.”

Dumnezeu a comunicat lui Noe hotărîrea sa că va aduce potop pe pământ și prin aceasta va nimici tot omul și toate animalele. „Și Dumnezeu zise către Noe: Sfârșitul a orice corp a ajuns înaintea mea, că s'a umplut pământul de nelegiuirea lor; și iată eu îi voi pierde, cu pământul împreună.” — 1 Moise 6:13.

Această nu înseamnă, că Dumnezeu a voit să nimicească pământul planetă, ci numai partea văzută a lumii, anume partea văzută a Diavolului. În 1 Moise 6:17, 18 citim următoarea declarație a lui Dumnezeu: „Că iată eu voi aduce potop de apă pe pământ, ca să piară tot corpul ce este pe pământ în care este suflare de viață și tot ce este pe pământ va muri. Dar cu tine voi întări legământul meu și tu vei intra în corbie. Tu și fiii tăi și femeia ta, și fetele fiilor tăi cu tine.” Noe a crezut lui Dumnezeu. A ascultat de Dumnezeu, și credința lui a plăcut Domnului. „Prin credința Noe, când a fost înștiințat despre lucruri cari încă nu se vedeau și plin de o teamă sfântă a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănilor care se capătă prin credință.” — Evrei 11:7.

Purtarea dreaptă a lui Noe a format o mărțurie împotriva organizației văzute și nevăzute a lui Satan, și pe aceea a calificat-o de o organizație judecată de Dumnezeu. Noe era martorul lui Dumnezeu, pentru aceasta Diavolul a întărit pe toți împotriva lui Noe și a lui Dumnezeu, și a făcut tot ce a putut ca să stărpească pe Noe. Aceasta însă nu a putut-o face, deoarece Noe a stat sub paza lui Dumnezeu. Uriașii născuți din împreunarea oamenilor cu ingerii au devenit răi din cale afară. Așa se vede că Dumnezeu s'a simțit îndemnat, ca să stărpească generația aceasta de corcitură. Dacă Noe și familia sa ar fi pierit, atunci n'ar fi rămas pe pământ un singur martor pentru numele Domnului. Așa dar Dumnezeu a măturat soiul acesta stricat, iar pe Noe și pe familia sa i-a ajutat să treacă peste potop, și omenirea astfel a luat nou început.

Noe a vestit omenirii de pe pământ despre judecata Domnului din pricina nelegiuirii ce domnea pe pământ, aceasta însă ei nu au luat-o în seamă. Până atunci nu era încă ploaie pe pământ. În 1 Moise 2:5, 6 citim: „Dumnezeu încă nu dăduse ploaie pe pământ, și om nu se afla care să lucreze pământul.” Așa dar Diavolul foarte ușor a putut să întărească pe popor în credința, că nu va fi ploaie. Vestirea lui Noe n'a luat-o nimerea în serios, l-au batjocorit și l-au răs pentru pro-

fețiile sale. Noe supunându-se lui Dumnezeu a zidit o corabie, și după un timp mai îndelungat a gătat-o, Noe în acest timp lung de zidire a predicat oamenilor.

La timpul stabilit, Noe și familia sa cu diferitele soiuri de animale s'a urcat în corabie, Domnul a deschis zăvoarele adâncului și pământul a fost revărsat de un mare potop de apă dela o margine a pământului și până la cealaltă margine a lui, și a șters de pe pământ orice ființă vie, chiar și soiul de uriași, care s'a născut din împreunarea îngerilor cu femeii. Iar îngerii cei căzuți, cari au abzis de starea lor de mai înainte prin împreunarea lor cu femeile oamenilor, la ziua de mare judecată vor fi nimiciti cu desăvârșire. Iuda 6 și 2 Petru 2 : 4, 5, ne îndreptătesc să credem aceasta.

Oare Dumnezeu numai pentru pustiirea ființelor păcătoase a adus potopul asupra pământului? Scriptura arată că nu acesta a fost scopul unic, și nici nu acesta a fost cel mai important. Întrebarea cea mai importantă din inima oamenilor este și azi aceea ce a fost și atunci: Cine este Dumnezeu Atotputernic? Satan nu vedea nici o piedecă înaintea lui și a amăgit aproape pe toți oamenii și pe mai mulți îngeri, cu aceea, că el Satan este mai cuminte decât Dumnezeu. Era foarte lăudăros, se lăuda cu puterea lui mare și a arătat-o cu mândrie. Acuma Dumnezeu a voit să dea lecție fiecărei ființe, că toate darurile bune și desăvârșite vin dela Dumnezeu, iar urmarea lui Satan, a dușmanului aduce pierire. El a voit să arate tuturor ființelor, că dela el (Dumnezeu) se pogoară toate binecuvântările vieții, libertatea și fericirea vecinică. Regula aceasta mai târziu Isus a exprimat-o prin cuvintele următoare: „Aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul adevărat Dumnezeu, și pe Isus Christos pe care l-ai trimis tu.” — Ioan 17 : 3.

Acest potop a ajuns proporții atât de uriașe, încât și azi se pot vedea urmele lui pe pământ: toate popoarele fie că cred în Dumnezeu, fie că nu, au niște însemnări despre un potop care a avut loc într'o lume dedemult. Cauza adevărată a potopului o vor cunoaște la timpul hotărit de Dumnezeu. Prin lecția aceasta în care s'au îm-

părtășit îngerii și oamenii, descopere bunătatea și induarea lui Dumnezeu.

Este important ca să examinăm evenimentul, care a caracterizat sfârșitul „lumii” dinaintea potopului în timpul lui Noe. Potopul a preumbrit o strămtorare mai mare și mai teribilă ce va veni asupra lumii, prin care Iehova va arăta înaintea tuturor creaturilor sale, că el este Dumnezeu cel prea Înalt. Spiritul Domnului a influențat mintea lui Noe și a comunicat cu el potopul ce are să vină; Din declarația apostolului Pavel către Evrei 11 : 7 vedem, că potopul a inchipuit un lucru mai mare ce va veni la sfârșitul veacului.

La mai multe veacuri după potop a zis Isus: „Cum a fost în timpul lui Noe, asemenea va fi și în timpul venirii fiului omului.” (Matei 24 : 37) Noe a fost batjocorit de toți afară de familia sa, deoarece a vorbit despre catastrofa ce va veni asupra lumii de nelegiuiri de atunci. Afară de Noe și familia sa toți se țineau de sistemul religios alcătuit de Diavol, au cinstit pe Diavol, sau pe careva serv al său. Aztăzi instituțiunile religioase batjocoresc evanghelia, care vorbește despre căderea apropiată a organizației lui Satan și întemeierea împărăției de dreptate a lui Dumnezeu. În timpul lui Noe numai puțin au fost martorii lui Dumnezeu: și acuma numai aceia stau cu adevărat de partea Domnului, cari iubesc pe Domnul, Iehova și îl servesc cu inimă curată. Aceasta este clasa credincioasă către care Iehova zice: „Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu.”

Precum în timpul lui Noe întrebarea cea mai importantă era aceea, că „Cine este Dumnezeu”?, și aztăzi aceasta este întrebarea cea mai importantă care cere deslegare. Lumea de atunci guvernată de Satan, Dumnezeu a nimic-o prin potop și prin aceasta și-a exprimat mânia față de cel rău și față de nelegiuire și a dovedit în fața tuturor creaturilor sale inteligente, că are putere să facă orice și că puterea aceasta a sa o folosește în armonie deplină cu înțelepciune, dreptate și iubirea sa; că cei apăsăți ai societății omenești atunci vor ajunge la libertate desăvârșită, dacă iau în seamă îngrijirea cea mare, de care s'a îngrijit Dumnezeu în scopul mântuirii și fericirii celor ascultători.

(W. T. din 1 Iunie 1931)

Iehova

IEHOVA, Cel prea Înalt, Dumnezeu Atotputernic este creatorul a tot lucrului bun. El este din vecnicie, și afară de El nu este alt Dumnezeu. Imbrăcăminteia lui este lumină și toată lumina dela el se coboară. El a creat cerul, și l'a întins sub formă de cer și l'a umplut cu strălucirea oglinzii măreției sale. El a așezat temelii pământului și piatra lui unghiulară, și aceea a făcut-o conform voinței sale nemărginite. Cu nori a înfășat pământul în tinerețea lui, și l'a acoperit cu intucime deasă. A rânduit soarele pe cer pentru luminarea zilnică a pământului, și pe lună cu încă miliardele de stele le-a pus de făclii de noapte

ale aceluia. Ba încă a numărat și numărul stelelor și fiecăreia i-a dat nume. Ceeace face, toate se întâmplă în ordine; la el este necunoscută confuzia. Pe stelele fixe și pe planete le-a așezat în locul lor și le co duce pe calea lor. Vârfurile dealurilor le-a așezat deasupra mărilor, vulturului i-a poruncit, ca să sboare peste piscurile stâncilor și în locuri solide să-și clădească cuibul. Pământul l'a imbrăcat cu iarbă verde proaspătă, și pe pădurile mari le-a populat cu animale iar aerul cu păsări.

Pe om l'a creat desăvârșit, și l'a numit de domnitorul creaturilor de pe pământ. Iehova ține în mâna sa soarta tuturor creaturilor sale. Adân-

cimile marii lui înțelepciuni și științi, mărimea puterii sale și întinderea ubirii sale este cu mult mai mare decât aceea, ce omul ar putea cuprinde. Atotputernicul cu toate acestea, atâta se scoboară, că se pleacă spre om și îl cheamă la înțelegere și la învățarea căilor sale. Cunoașterea lui Dumnezeu și supunerea față de el, înseamnă viață veșnică cu pace și bucurie deplină. Prin care alt lucru în afară de descoperirea Dumnezeului Atotputernic ar putea omul ajunge în posesiunea științei și înțelepciunii? Izvorul științei și înțelepciunii îl formează cuvântul său, acesta tășnește încontinuu, și tuturor acelor care beau din acela le întinde în prospătare și viață. Iehova este izvorul vieții vecinice.

El este vechiul autor și izvorul tuturor profetiilor. Ca dovadă la aceasta citim: „Așa zice Iehova, regele și mântuitorul lui Izrael, Dumnezeuul Ostrilor: Eu sunt cel dintâi și cel din urmă, afară de mine nu este alt Dumnezeu. Cine va vorbi asemenea mie, și va vesti aceasta sau o pune înaintea mea, de când am creat poporul timpurilor vechi? Fie de cunoscut lucrurile viitoare.”

Marele Creator s'a făcut cunoscut înaintea creatorilor sale sub mai multe nume, și fiecare din aceste nume este de o însemnătate profundă. Numele său Iehova arată la scopurile sale cu creațiile sale. Numele său Dumnezeu înseamnă, că el este creatorul tuturor lucrurilor bune. Numele său Atotputernic înseamnă, că puterea sa este fără margini, și că nimic nu poate să-i steie înainte cu succes. Numele său Cel prea Înalt înseamnă, că el este superior tuturor celor înalt peste toate.

De ce este așa de mare necunoștință despre Dumnezeu și bunătatea sa față de oameni? Răspunsul potrivit este, că Satan, dușmanul lui Dumnezeu cu multe secole înainte a răsculat omul împotriva lui Dumnezeu și l-a condus pe calea neadevărului și de atunci a orbit omenirea față de adevăr. La aceasta a luat în considerare diferite unelte; dintre aceștia mulți au pretins că sunt reprezentanții lui Dumnezeu, dar în realitate au arătat în chip fals pe Dumnezeu. Pe acești oameni Satan i-a întrebuițat, ca prin fățărnicia lor să întorcă pe oameni dela Dumnezeu și să-i conducă în înturnarec. Dumnezeu natural că ar fi putut împiedeca aceasta, dar în înțelepciunea sa a văzut de bine, ca să lese pe dușman a merge până la extrem, ca în timpul acela apoi să dovedească înaintea tuturor creaturilor inteligente, că el este Cel prea Înalt, și fiecare, care dorește să trăiască, trebuie să i se supună lui, și să umble pe calea adevărului.

Cel mai mare adevăr, pe care trebuie să-l învețe omenirea este împărăția lui Dumnezeu. Această împărăție va curăți pe deplin numele și cuvântul lui Dumnezeu, va restatornici paradisul, și va aduce bucurie fără sfârșit omenirii.

Pe pământ nu se află nici un guvern, care ar putea mulțumi pe omul cinstit, și astfel de guvern nici nu a fost niciodată. Cauza este, că așa de

multă necinste domnește între oameni, și că toți vor fi întâlniți de boală și moarte. Această stare nefericită s'a început înainte de aceasta cu șase mii de ani, pe când omul perfect era încă în Eden. Răscoala lui Satan a condus la căderea omului și a adus moarte asupra fiecărui om. În acea oră de mâhnire Dumnezeu a promis, că „sămânța femeii va zdrobi capul sarpelui, care a adus moartea asupra omului.” Această femeie despre care este vorba aici, reprezintă pe organizația generală a lui Dumnezeu. „Sămânța” promisă a acestei „femeii” sau a acestei organizații universale a lui Dumnezeu este rămășița, și aceasta formează împărăția. Dumnezeu a așezat împărăția sa deja de la început în primul rând ca cel mai important dintre bazele adevărilor.

După mai mulți ani Dumnezeu a promis lui Avraam și soției sale, că prin seminția lor vor binecuvântate toate popoarele pământului. Dumnezeu a vrut să întindă un tablou viu prin ei. În acest tablou Avraam a inchipuit pe Dumnezeu, în timp ce femeia sa Sara a inchipuit pe organizația generală a lui Dumnezeu. Promisiunea dată aici afară de aceasta a desoperit și aceea, că așa „sămânță”, prin care vor fi binecuvântate nțiunile pământului, va fi adusă în existență în timpul epocii mari de probe și suferințe, și că după aducerea completă în existență a acestei științe va inchipui împărăția lui Dumnezeu.

Pentru împlinirea acestei cerințe a ținut-o Iehova pe această sămânță în decurs de multe zile ascunsă, înfășurată în taină. Această taină a descoperit-o apoi pe rând înaintea profetilor și servitorilor săi credincioși. A promis, că la sfârșitul lumii, care este cunoscută și sub titlul de „ultimile zile”, va desnoda pe deplin taina, și o vor înțelege.

Acum a sosit timpul. Noit acum trăim la sfârșitul lumii sau în zilele din urmă. Aceasta însă înseamnă sfârșitul pământului, pentru că pământul rămâne vecinic. Nu înseamnă deasemenea sfârșitul timpului, pentru că timpul niciodată nu se sfârșește. Aceasta înseamnă sfârșitul, a acelei epocii lungi, în care a domnit răul. Înseamnă frăturarea vâului întunecului și a neștiinței din ochii oamenilor, ca astfel marea lumină a bunătății iubitoare a lui Dumnezeu să strălucească în simile oamenilor. Acest timp la început este dat de cunoscut prin multe neazuri și suferințe, care la urmă se va spori ca cel mai mare neaz care a existat cândva pe pământ. Acest timp — un neaz de scurtă durată — va fi cel din urmă neaz, și după el va urma domnia dreptății pe pământ. Acest guvern drept va implini dorințele fiecărui om cu inimă sinceră. În timpul activității sale progressive, pământul va fi populat cu un neam omenesc ericit și vesel, care va cinsti și adora pe Cel prea Înalt. De aceea este așa de importantă cunoașterea împărăției lui Dumnezeu pe seama fiecăruia.

Aceste adevăruri scumpe și îmbucurătoare pentru inimă sunt așezate în Biblie, cuvântul lui

Dumnezeu. Cercetarea Bibliei pretinde studiul cel mai adânc întemeiat. Înțelegerea Sfintei Scripturi este mai prețioasă decât întreg aurul și argintul pe care l-ar putea îngmădi lumea. Aceasta luminează mintea, inima o umple cu bucurie și dă omului mare putere.

Oarecând au pretins, că înțelegerea Bibliei este hotărâtă numai pentru puțini oameni, anume pentru preoți. Această afirmațiune nu corespunde adevărului. Biblia s-a dat, ca fiecare să o înțeleagă, să-și scoată din ea ajutor și mângâere, să iubească adevărul, să cunoască voința lui Dumnezeu, și să se silească a o implini. Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. În psalmul 25:14 stă scris: „Secretele lui Dumnezeu acelora li se dau, cari se tem de el, și legământul său, înaintea acestora îl anunță.” — Trad. engleză.

Frica de Dumnezeu nu înseamnă o frică bolnavicioasă dinaintea unei nenorociri amenințătoare. Frica de Dumnezeu este o teamă sfântă și o adorațiune cu adânc respect față de Creator. Această înseamnă din partea omului cinstea cuvenită înaintea majestății și bunătății Celui preă înalt, și truce omul în inima lui se teme de a călca lege drepte și neschimbatore ale lui Dumnezeu. Înă frica de om înseamnă cursă. Frica de Dumnezeu înseamnă începutul înțelepciunii și duce la drumul vieții. Pentru câștigarea vieții vecinice este e lipsă cunoștință adevărului. Cel mai principal devăr este acela despre Iehova Dumnezeu, n sfânta Scriptură stă scris: „Și viața vecinică ee aceasta: să te cunoscă pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care tu trimis tu.” — Ioan 17:3.

Iehova Dumnezeu nu și-a așezat numele său în primul plan. Numele său numai în anumite timpuri l'a mărit înaintea creaturilor sale, și anume prin descoperirea puterii sale fără margini, și prin aceea a dovedit, că Diavolul este fără putere față de Iehova, în timp ce Dumnezeu vede de bine, a puterea să și-o exerciteze împotriva celui rău. Dumnezeu nu și-a mărit numele său în aceste

timpuri înaintea creaturilor sale dintr'un motiv egoist, ci spre folosul lor. Pe el l-a condus ne-egoismul. Aceasta este încă o dovadă, că Dumnezeu este iubire.

Dumnezeu și-a mărit cuvântul său în cursul timpurilor încă și mai mult decât numele său. Acuma, însă a sosit timpul, când numele și cuvântul lui Iehova trebuie să se înalțe între creaturile sale. Atunci vor ști toate creaturile, că cuvântul lui Dumnezeu este adevărat, și că numele său este mai presus decât orice, și este vrednic de laudă și cinste.

Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit. Aceasta este voința sa exprimată. Voința exprimată în cuvântul său în decursul epocelor a îndeplinit-o cu majestate. În anumite timpuri și-a descoperit și și-a mărit numele înaintea oamenilor ca să-i apere de completă necredință. Acuma „sămânța promisă” este aproape completă, și și timpul este aici, când Domnul își va înalța numele său sfânt înaintea oamenilor. Atunci întrebarea de discuție va fi rezolvată pe deplin împotriva lui Satan și în favoarea lui Iehova. El voește, ca să se pună o mărturie pe pământ despre scopul său, și aceasta acuma trebuie să se întâmple. Cui îi va fi de folos această mărturie?

Cei umiliți sunt inimile pe cari se pot învăța. Acela este înțelept, care este învățat prin adevăr și dorește să fie condus prin adevăr. În psalmul 25:9 stă scris: „El conduce pe cei smeriti în drept și îi învață calea sa.” Mai departe stă scris: „Cei smeriti vor moșteni țara, și se vor desfata în belsugul de bunăstare.” Cercetătorul Bibliei află foarte curând, că Biblia este o mare vistierie a înțelepciunii și cunoștinței, pentru că încunoștințează despre Iehova Dumnezeu. Acuma s-a deschis ocazie fiecăruia pentru cunoașterea Bibliei. Învațați să cunoașteți conținutul ei, și vă veți împărtăși în mare binecuvântare. Mulți întrebă „De unde vine Biblia?”. La această întrebare vom răspunde în alt articol.

(W. T. din 15 Februarie 1934)

Scrisori interesante

Bucurie în adevăr

Iubite frate Rutherford!

Iubirea și devotamentul tău față de Dumnezeu mă însuflețește. Articolele din revistă sunt niște izvoare de apă vie pe seama mea. Tu trebuie să ai multe greutăți și griji.

Vreau să te încunoștințez, că pot să înțeleg lumina ce strălucește asupra cuvântului lui Dumnezeu; nici nu pot să exprim prin cuvinte mulumirea și devotamentul meu ce-l simțesc față de Părintete meu ceresc, pentru că mi-a permis să văd lucrurile aceste minuate.

Mă bucur foarte mult, că în Rusia cea întunecată, unde nu permit copiilor lui Dumnezeu să trăiască, acuma prin radio se răspândește adevărul despre împărăția lui Dumnezeu. Într'adevăr regele nostru înaintează fără să poată fi im-

pedecat. Nu peste mult va răsuna cântec de biruință în cer și tot pământul va preamări pe Dumnezeu pentru iubirea lui minunată și pentru darul vieții.

După cum știi din pricina unei boli de trei ani nu pot să ies din casă. Cu toate acestea am avut câteva ocazii, ca să spun medicilor, îngrijitorilor și altor bolnavi din spital: „Vino!” Astfel am răspândit vr'o cincizeci de cărți.

Sufăr mult, dar îndurarea lui Dumnezeu mă păzit până în prezent. „Calea lui este cea mai bună, și în acest cuget scump îmi găsesc pacea”. Pot să citesc, să mă rog și să mulțumesc lui Dumnezeu.

Rog pe Părintele ceresc, ca să te păzească în serviciul și iubirea sa.

A ta soră din îndurarea lui Dumnezeu
E. C. A., California